

Розділ 1

Рудий кіт витягнув пилу, і її гостре лезо заблищало у світлі софітів.

Він заніс її над кроликом, поки той кричав і пручався.

— Він збирається розрізати його навпіл! — зойкнула я.

— Авжеж, — сказав Шерлок Бонз. — І я достеменно знаю, як це робиться. Дозволь мені пояснити...

— Будь ласка, не треба, — попросила я. — Ти зіпсуєш увесь фокус.

Ми дивилися магічне шоу Великого Отто вже майже годину, і Бонз псував мені насолоду, пояснюючи кожен трюк.

Детективні навички мого друга були чудовими для розкриття злочинів, але я б воліла, аби він дав їм відпочити, щоб я могла насолодитися шоу. Ми провели в Берліні весь тиждень, допомагаючи ерцгерцогу Роверу знайти його іграшку — золоту паличку, і я просто хотіла розважитися, перш ніж ми повернемося додому.

До цього часу Бонз устиг з'ясувати, що голуби, яких Отто витягнув просто з повітря, насправді були заховані під його циліндром, а низка носових хустинок, що з'явилася в клубах диму, була запхнута до рукава.

Чарівник розпиляв дерев'яний ящик навпіл, і його помічник-кролик заверещав. Глядачі йойкали і гавкали.

— З'ясувати, як це робиться, — **НАЙЦІКАВІША** частина розваги, любя Кетсон, — сказав Бонз. — У цьому випадку ти мала б помітити, що лапи кролика не рухаються...

Тепер, коли я глянула на них, я справді зауважила, що замість лап були макети, зроблені з картону та вовни.

— Справжнє тіло кролика заховане в секретному відділенні під ящиком, — сказав Бонз. — Все дуже просто.

Пила спускалася все нижче, і кролик прикинувся, що вмирає. З натовпу почулося жалібне нявкання та скиглення, коли чарівник роз'єднав дві половини ящика.

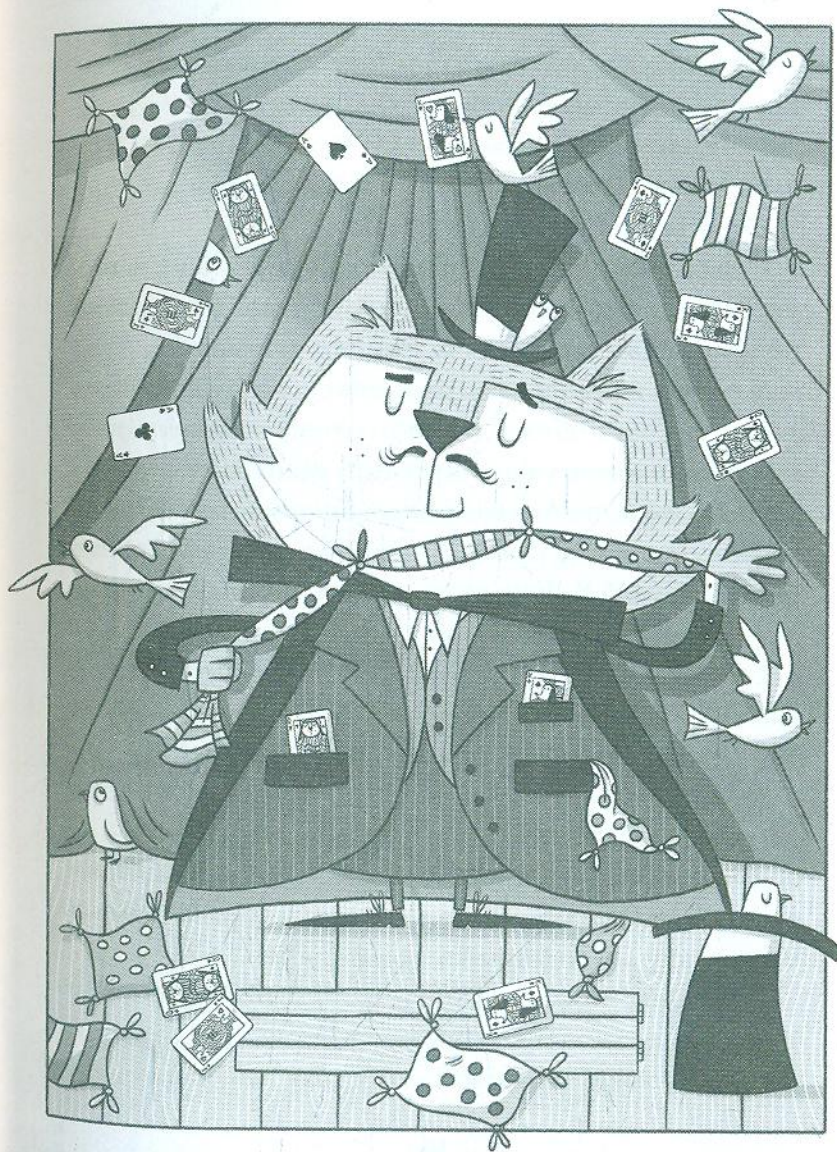
Якась зайчиха схлипнула і висякалася в хустинку, а їжачок скрутився і затулив очі своїми голками.

На мить запанувала жахлива тиша, потім кролик розплющив очі й усміхнувся. Натовп заплодував і радісно закричав. Отто стулив дві половинки ящика, і кролик вистрибнув неушкоджений.

Отто приніс стілець і вийшов на авансцену. На ньому був капелюх, широка краватка-метелик і елегантний чорний плащ із червоною підкладкою.

— Для наступного номера, леді і джентльмени, мені знадобиться допомога когось із вас, — сказав він, зчепивши лапи. — Я шукаю добровольця.

Скільки хустинок,
голубів і гральних карт ти можеш
нарахувати на сцені?

Я рвучко піднесла руку. Принаймні, якщо я буду на сцені, Бонз не зможе зіпсувати мені задоволення.

— Мадам, — сказав чарівник. — Будь ласка, підніміться сюди.

Натовп заплодував, коли я проштовхалася повз Бонза й піднялася сходами на сцену.

— Як вас звати? — запитав Отто.

— Доктор Джейн Кетсон, — відповіла я.

Отто вказав на стілець, і я сіла.

— Зараз я продемонструю свою найбільшу майстерність, — сказав Отто. — Справді, найдивовижнішу. Зараз ви станете свідками сили гіпнозу.

Я сиділа і дивилася на ряди такс, соснових куниць і жаб. Чорна кішка в першому ряду втиснула всіх своїх кошенят на одне крісло, і вони дивилися на мене й нявкали. Розуміла, що всі вони будуть розчаровані, коли я не піддамся магічним чарам, але що було робити? Я була переконана, що зі мною цей трюк не спрацює.

Отто витягнув годинник на довгому золотому ланцюжку й помахав ним перед моїми вусами.

— Зосередьтеся на годиннику, — сказав він. — Дивіться просто в центр циферблата. Ви відчуваєте, як розслабляєтеся...

Я намагалася виокремити Бонза у натовпі, щоб зрозуміти, чи не кепкує він із мене, але не могла відірвати погляду від годинника.

— Ваші повіки важчають, — сказав Отто. — Ви заплющите їх за п'ять... чотири... три... два... один...

Він клацнув пальцями.

Я відчула, як моя голова нахилилася вперед, а очі заплющилися. Спробувала розплющити їх знову, відчайдушно силкуючись не піддаватися словам Отто.

З великим зусиллям мені це вдалося. Я розтулила повіки й оглянула театр. Все навколо змінилося.

У залі та на сцені було порожньо. Великий Отто десь зник, так само як і Бонз, і решта натовпу. Я зійшла зі сцени в прохід.

— Агов? — крикнула я. — Тут є хто-небудь?

Підняла лапу, щоб захистити очі від світла, і побачила темну постать із довгим волоссям, що вибігала за двері, і відчула, що в мене нема іншого вибору, окрім як слідувати за нею.

Я кинулася вперед і рвучко розчинила двері, та раптом виявила, що перебуваю в зовсім іншому місті. Ми дивилися магічне шоу в Берліні, однак зараз я опинилася в Парижі. Я бачила вогні Ейфелевої вежі, що височіла над темною вулицею переді мною.

Незнайомка тікала. Вона обернулася, щоб подивитися на мене, і я побачила, що то була лемуриця з великими чорними кільцями навколо очей, одягнена у старомодну зелену сукню.

Вона кинулася вниз вулицею, рухаючись швидко, як гепард у пошуках вбиральні. Я знала, що не маю жодного шансу її наздогнати, але відчувала, що мушу хоча б спробувати.

Я звернула в бічну вулицю праворуч і побігла звивистою стежкою по темних провулках до перехрестя, на розі якого стояв зелений газетний кіоск.

Покажи, якими вулицями має бігти Кетсон,
щоб наздогнати лемурицю. Стеж за маршрутом уважно,
уникай перешког.

